

И гладни почватъ да локатъ,
Не чуватъ, даже, че ги хокатъ.

Отъ пенджурата Благолажа
Случайно виде . . . що да кажа.
За неговото удивление
Къмъ кучешкото поколение!

— Азъ знаехъ че ще ги спасятъ,
Каза си тихо на носътъ,
Некъ други имъ белята бератъ,
Некъ други кожата имъ дератъ!

(Слѣдва).

